

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

SON YEMEK

Müslüman Arnavutluk'un haftalık bülteni Muştu'nun otuzdördüncü sayısı ile merhaba diyoruz.

Bültenimize **Kür'anı** Kerim'in Arnavutça meali ile başlıyoruz. Meal Bakara Suresinin 152 - 165. ayetlerini içeriyor.

Balkan Sempozyumu'nda Prof. Dr. Nazmi Maliqi tarafından sunulan "AB Süreci: Entegrasyon mu, **Asimilasyon mu?**" isimli tebliğ bu sayımızda yer alan çalışmalar arasında **bulunuyor.**

Çameria bölümü bu hafta "Arnavutların Yunanistan'daki Ulusal ve Mülki Talepleri" isimli çalışmanın üçüncü bölümünü sunuyoruz.

Bültenimizde bu hafta Mehmet Akif Ersoy'un 'Süleymaniye Kürsüsünde' isimli şiirinin Arnavutçasının ikinci bölümüne yer veriyoruz.

Bir buçuk milyarlık İslam ümmetinin gözleri önünde yaşanan Gazze faciasından bir bölüm ve bir sabah namazı İsrail'in şehit ettiği **Şeyh Ahmet Yasin'in İslam ümmetine vasiyeti** ile sona eriyor.

Hepinize hayırlar dilerken gerek bülten çalışmamıza ve gerekse www.muslumanarnavutluk.com sitesine yönelik müspet - menfi görüşlerinizi info@muslumanarnavutluk.com elektronik posta adresine gönderebileceğinizi hatırlatmak isteriz.

Selam ile...



Kasredilmiş vakitlerden,
Mahcup çocuklardan,
Kavruk başaklardan
Yüz çevirip geçtim.
Değildi altı günün sırrı bu.
Kimse anlatmadı;
Ne iki kanatlılardan duydum bunu
İnanın, ne de dört.
Şaşırılmışım;
Tekvin'in ruhu mu dolaşıyordu dünyada?
Çarmihini sırtlayan marangoz
İsa mıydı gerçekten?
Gökte bir oyun mu dönüyordu yoksa?
Semadan gülerek süzülen Kayser mi olacaktı?
Elinde ekmek ve elinde şarap ile.
Deliceleri anladım ve döndüm...
Zeytin ağaçları kesiliyor,
Zeytin Dağı kahr yüklü.
Mahcup çocuklarda bir öfke,
Kavruk başaklarda bir isyan görülüyor.
Son deminde zaman uzadıkça uzuyor.
Hepimiz biliyoruz bunu;
Muhammed yedinci güne uyanıyor.

Gürkan Biçen

152. Pra më kujtoni Mua, Unë ju kujtoj juve, Më falënderoni e mos Më mohoni.

153. O ju që keni besuar, kërkoni ndihmë me durim e me të falur, se vërtetë Allllahu është me durimtarët.

154. E për ata që u mbytën në rrugën e All-llahut mos thoni: "Janë të vdekur", Jo, ata janë të gjallë, por ju nuk kuptoni.

155. Ne do t'ju sprovojmë me ndonjë frikë, me uri, me ndonjë humbje nga pasuria e nga jeta e edhe nga frytet, por ti përdojti durimtarët.

156. Të cilët, kur i godet ndonjë e pakëndëshme thonë: "Ne jemi të All-llahut dhe ne vetëm te Ai kthehemi!"

157. Të tillët janë ata që kanë bekime prej Zotit të tyre dhe mëshirë dhe të tillët janë ata të udhëzuarit.

158. "Safa" dhe "Merve" janë nga shenjat (për adhurim) e All-llahut, e kush e mësyn shtëpinë për haxh (Qaben për haxh, ose për umre (vizitë jashtë kohës së haxhit), nuk është mëkat për te t'i vizitojë ato dyja⁵⁹ (të ece në ato dy vende). E kush bën ndonjë haxh nga vullneti (jo obliguese), s'ka dashmësi se All-llahu është shpërblyes i gjithdijshëm.

159. Ata, të cilët fshihin argumentet dhe faktet që ka shpallëm, e pasi që ato ua sqaruar njerëzve në librin, të tillët i mallkon All-llahu, i mallkojnë edhe ata që mallkojnë.

160. Përveç atyre që pendohen, që përmirësohen dhe që u shpëtojnë njerëzve, (të vërtetën), të tillëve ua pranoj pendimin, se Unë pranoj shumë pendimin, jam mëshirues.

161. Ata, të cilët mohuan dhe vdiqën si pabesimtarë, kundër tyre është mallkimi i Allllahut të gjithë dhe i të gjithë njerëzve.

162. Ata përgjithmonë janë aty (në zjarrë), as nuk u letësohen asnjëherë, as nuk u shpëtojnë.

163. Zoti juaj (që meriton adhurim) është një, All-llahu, nuk ka zot pos Atij që është mëshërëplotë, gjithnjë mëshiron.

164. Është fakt se në krijimin e qiejve e të tokës, në ndërrimin e natës e të ditës, në natën që lundron në det që u shpëtoi njerëzve, në atë shi që e lëshon All-llahu prej së larti e me të ngjall tokën pas vdekjes së saj dhe përhapë në të nga vdo lloj gjallesë, në çarkullimin e erërave dhe veve të nënshtuara mes qiellit e tokës, (në të gjitha këto), për një popull që ka mendë ka argumente.

165. E nga ujëvizit ka ushish që në vend të All-llahut besojnë idhujt⁶⁰, që i duan (imaahërojnë) ata, sikur (që besimtarët e vërtetë e duan) All-llahun, po dashuria e atyre që besuan All-llahun është shumë më e fortë. E sikur që dinin ata që bënë mirori se kur do ta shohin dëmtuar (in bahtën tjetër) do të binden se e tërë funia i takon vetëm All-llahut (e jo idhujve) dhe se All-llahu është ndëshkues i rrabët.

**AB Süreci:
Entegrasyon mu, Asimilasyon mu?
Prof. Dr. Nazmi Maliqi**

İngilizce' den çeviren: Selda Şen



(İHH tarafından 18 – 19 Ekim 2008 tarihlerinde İstanbul'da düzenlenen Balkan Sempozyumunda sunulan bu tebliğ Sempozyum Kitabından alınmıştır.)

Özet

Son zamanlarda siyasal ve toplumbilimsel alanda yapılan pek çok çalışmada kültür, medeniyet, entegrasyon, asimilasyon vb. konulara temas edilmektedir. Bu çalışmalarda, kültürler ve medeniyetler arası farklılıklar ve çatışmalar ile hoşgörü ve dinî hoşgörü ile ilgili meseleler öncelikli olarak sıralanan sorunlar arasındadır. Medeniyetler hakkında farklı görüş açılarının ele alındığı bu çalışmaların odak noktasını, Avrupa bağlamında Batı kültürleri, Katolikler -burada AB ve ABD'dekiler kastedilmektedir-, Slav Ortodoksları ve Müslümanlar gibi konular oluşturmaktadır. Ekonomik süreçlere ve teknolojik modernleşme meselelerine yoğunlaşma nedeniyle bu tür konular gündem dışı kalmış gibiydi. Farklılıkları kabul edebilecek böylesi yaklaşımlar, bir süreç olarak entegrasyon söz konusu olduğunda, bazı durumlarda, değişmez insani değerlerle çatışmaya maruz kalır. Din ile ilgili bu türden çatışmaların ve çeşitli ikircikli durumların (dilemma) tetiklenmesi hâlinde, "Aynı ve farklı etnisitelerden insan gruplarıyla toplumsal eşitlik sağlanarak uyum içerisinde nasıl yaşanır?" gibi sorulara cevap arayan toplumbilim, patoloji, siyasal psikoloji, sosyal psikoloji, siyasal antropoloji vb.

diğer sosyal bilimlerin araştırma verilerinin temelleriyle çatışan durumlar ortaya çıkar.

Avrupa'da entegrasyonu sağlayan etmenler ve İslami kimlik

Kadir olan Allah'ın yarattığı insanlar olarak aramızdaki dinsel, dilsel ve ırksal farklılıkları saygı çerçevesinde ele alan bir anlayışla bu araştırma için yola çıkıyoruz. Bu araştırma, mensup oldukları dinsel ve ulusal kimliğe bakmaksızın insanların dinî inançlarını manevi değerler olarak algılamakta ve bugünün Avrupa'sında Müslümanların bazı hassasiyetlerine odaklanmaktadır.

Avrupa'daki Müslümanlar, ister doğrudan ister dolaylı yoldan olsun, kendi kimliklerini değiştirme yönünde birtakım etmenlerle karşı karşıya getirilmeye başlanmıştır. Bunun neticesi olarak bizler, normal şartlar altında bu yeni kimliği şekillendiren faktörler olarak addedilebilecek ve Avrupa'daki diğer insanların da kabul ettiği bu gerçeklik karşısında farklılaşıyoruz. Bahsettiğimiz bu faktörler kültürel, toplumsal, eğitsel ve ekonomik bazlıdır. Müslümanların Avrupa'da konumlanmaları hususunda yapılan ve zaman zaman oldukça kötümser bir vurgusu olan deklarasyonların aksine, analitik düşünceyle ilgili, tarihsel-toplumbilimsel, hukuki, siyasal, sosyoekonomik ve felsefi-dinî alanda yapılan araştırmaların sonuçları gösteriyor ki, Müslümanlar dinî kimlikleri hususunda herhangi bir kriz içerisinde değillerdir. Yukarıda bahsedilen farklılıklar ve benzerlikler neticesinde ortaya çıkan etmenlerin yanı sıra, bireyler ve gruplar arası oluşan ilişkiler de değişik tipolojiler meydana çıkartmaktadır. Ancak mevzuya Müslümanlar açısından bakarsak, Müslümanların büyük çoğunluğunun hayırsever olma, ahlak, miras, dinî değerler, saygı vb. evrensel İslami konularda değer kaybına uğramış olduklarını söylemek söz konusu değildir.

Bu meyanda, kültürel yönden bir inceleme yaptığımızda şunu söyleyebiliriz: İslam inancını benimsemiş Avrupalı vatandaşlar; yaşam tarzı, davranış ve hareketler, giyim

kuşam, çevre dilinin kabulü, müzik ve kültürel hayat açısından yavaş yavaş yeniye adapte olmaya başlamışlardır. Bu unsurlar, kişisel hayatları sürekli bir şekilde etkilemektedir. Bu etkileşimlere aile hayatı, evlilik, ebeveyn ve çocuklar arasındaki ilişkiler de katılmaktadır. Ancak burada karşılaştığımız öncelikli sorunlar, ulusal kimlikle alakalı olup, inancın temel öğeleri yahut İslam dininin değerlerinden vazgeçme şeklinde tezahür etmemektedir.

Açıktır ki, Avrupa'da yaşayan Müslümanlar, dine yaklaşımlarında İslam ülkelerindeki Müslümanlar kadar itaatkâr bir tavır içerisinde değillerdir; çünkü ister istemez içinde yaşadıkları ülkelerin kurallarını ve düzenlemelerini, doğal bir entegrasyon süreci içerisinde kabul etmek zorundadırlar. Bu etkileşimlerden, özellikle toplumsal ve eğitsel olanı ön plana çıkmaktadır. Zira, doğal olarak bir Müslüman eğitimden mahrum kalmak istemeyecektir. Bu durum, onun yeni bir çevrede ve toplumsal hayatta farklı açılardan da etki altına girmesine ve bilhassa, aşama aşama gerçekleşen bir çeşit dilsel asimilasyona maruz kalmasına neden olsa da, dinî/İslami kimliğinden uzaklaşmasına sebebiyet vermez. Bugünün Avrupalı Müslümanları, kimliklerini İslami kurallarla düzenlenmiş bir aile hayatı sürdürerek muhafaza edebilirler. Yaşananlar gösteriyor ki, artık Avrupa vatandaşı olmuş üçüncü kuşak göçmen Müslümanlar, etnik çeşitlilikleri ne olursa olsun; kimliklerini, dillerini ve ulusal tarihlerini, İslam'ı uygulayışları ve sahip oldukları İslami bilgileri ölçüsünde muhafaza edebilmektedirler.

Bu etkenler incelenirken, AB'nin olduğu kadar Müslümanların yaşadığı ülkelerin kuralları veya düzenlemeleri de dikkate alınmak zorundadır. Şu unutulmamalıdır ki, şu anda AB ülkelerinde yaşayan Müslüman nüfusun büyük çoğunluğu (Örneğin; Fransa'da Cezayirli başta olmak üzere 6 milyon Arap; Almanya'da 4 milyonun üzerinde Türk ve İngiltere'de

Asya ve Afrika kökenli yaklaşık 4 milyon Müslüman yaşamaktadır.), yaşadığı ülkeyi anavatani olarak görmesine rağmen, hâlâ "yeni gelen" ve "ekonomik nedenlerden dolayı göçmüş kimse" olarak algılanmaktadır.



Bugünün Avrupa'sında yaşayan Müslümanların karşılaştıkları zorluklar çerçevesinde, Müslüman ülkelerin bazı Avrupa ülkeleri tarafından kolonileştirildiği - 19. ve 20. yüzyıllar- dönemlerden bahsetmek istemiyoruz. Ancak şunu belirtmeliyiz ki, bugün Avrupa'da yaşayan Müslümanların çoğunun kökeni, bu kolonyal döneme uzanmaktadır. Açıklanan istatistiksel verilere göre, AB ülkelerindeki Müslümanların büyük kısmının vatandaşlığı mevcuttur; küçük bir kısmı da Avrupa vatandaşlığı statüsü kazanmak için beklemektedir. Batı ve İslam uygarlıklarını dikkate alarak tarih boyunca süregelen Avrupalı İslami kimliğin gelişimine kısaca bir göz atacak olursak, Avrupa'da İslam'ın sıra dışı bir olgu olmadığı anlaşılır. İslam'la ilgilenen bazı bilim adamlarının ortaya koyduğu üzere, yüzyıllar boyunca bilimsel bilginin tek kaynağı, İspanya'da ve tüm dünyada kurulan İslam üniversiteleri olagelmıştır. Nitekim İspanya'daki İslam uygarlığı merkezlerinden biri olan Kurtuba'daki kütüphanelerin yüz binlerce kitapla dolup taşıdığını biliyoruz.

Gerçek İslami değerlerden söz ettiğimizde, bazı Batılı ülkelerde hâkim olan birtakım hastalıklı fikirler ile bunlardan kaynaklanan birtakım "ilkeler" in yanlışlığından

bahsetmemiz gerekir. Mesela, dinî/İslami kimlikten uzaklaşmayı ima eden, "Avrupa toplumuna adapte olmak" adı altında "geleneksel" veya "bireysel tercih olarak" İslam fikrinin empoze edilmesi gibi... Benzer şekilde, İslam dini hakkında yeterli bilgisi olmayan veya İslam karşıtı duygularla İslam'a karşı faaliyet içerisinde olan kişiler, radikal olayların vukuuna sebebiyet vermektedir. Akılcı olmayan bu tür eylemler, "modern ve radikal İslam" adına bazı ön yargılı değerlendirmeleri teşvik etmektedir. Yaşanan deneyimler göstermiştir ki, bu kimselerin niyetlerinin ne olduğu iyice anlaşılmadan hareket etmek, dinî değerlerin ve dinler arası diyalogun çöküşünü arzu eden ve bu amaçla zararlı ideolojiler yaymaya çalışan kişilerin dışında hiç kimsenin yararına değildir. Gündelik siyasetin vahşi bir yaptırımı olarak üretilen "geleneksel İslam" fikri, hem İnsan Hakları Evrensel Beyanname'siyle hem de Kopenhag Kriterleri'nde (1994) yer alan ve bilhassa insan hakları ve özgürlükleriyle ilintili Avrupa entegrasyon standartlarıyla tam anlamıyla çelişmektedir. Kölelik bir standart değildir, fakat gayri ahlaki yahut toplumsal karmaşaya sebebiyet veren sosyo patolojik olayların bir parçasıdır. Bu açıdan bakıldığında, farklı inançlara sahip ama birbirlerine karşı belli bir dinî hoşgörü çerçevesinde bir arada yaşayan insanların karşılıklı çıkarlarını belirleyen standartların asla terk edilmeyeceği ortamlarda varolan ve doğal olarak gelişen toplumsal etkileşimlere, elbette hiçbir şekilde bir itirazımız olamaz.

Öyle görülüyor ki, günümüz Avrupa'sında insanlar temel ekonomik, toplumsal ve kültürel ilişkilerden kaynaklanan yaygın fikirlerden uzak duramamaktadırlar. Bazı İslamcı aydınlar da bu fikirlerin sebep olduğu olumsuzluklara karşı çıkmaktadırlar. Ancak biz, bu fikirlerin sebep olduğu olumsuzluklara karşı çıkan dindar İslamcı aydınların, dinî değerler ve İslam dininin amaçlarıyla dalga geçen ve onları önemsemeyen gündelik siyasi

faaliyetlere de karşı çıkmaları gerektiği kanaatindeyiz.

Bugünün Avrupa'sında Müslümanların karşılaştığı zorluklardan bazıları

Bugün Avrupa'da Müslümanları meşgul eden ve zora sokan durumlar nelerdir? Bu soru, beraberinde "Müslümanlar gelecekte 'Hıristiyan' AB'de ne ile karşılaşacaklar?" sorusu ile birlikte mütalaa edilmelidir. Asırlar boyunca kimliklerini koruma mücadelesi vermiş olan Müslümanları bekleyen zorluklar nelerdir? İslam'ın Avrupa'da karşılaştığı zorluklar nelerdir? Hakaretimiz saldırılar ve asimilasyon taktikleri karşısında İslami kimliğini muhafaza eden dünyanın bu kesiminde yaşayan Müslümanlar, 90'lardan sonra tüm dünyayı etkileyen yeni toplumsal düzenin getirisi olan zorluklar la yüzleşmek mecburiyetinde bırakıldılar. Şüphe yok ki, en büyük ve en şiddetli tepkileri alan inançlardan birisi İslam dini olmuştur ve böyle olmaya da devam etmektedir.

Entegre, yahut Birleşik Avrupa fikrinin fikir babası olan sabık Fransız Dışişleri Bakanı Robert Schumann, 50'lerde yazdığı *For The Europe* adlı kitabında, medeni bir değer olarak demokrasinin, kristalleşmenin bir meyvesi ve değeri olduğunu belirtmekten geri durmamıştır. Tarih ve geçen zaman bu kuramı doğrulamıştır. Ancak öyle anlaşılıyor ki, bugünün şartlarında, böylesine bir değerlendirmenin Avrupa'nın dinî açıdan tanımlanması ve belirlenmesi temelinde yapılmış bir Avrupa kimliği üzerinde etkisi yoktur. Buradan yola çıkarak, bu tür değerlendirmelerin bir yüzyıl öncesine kadar kullanışlı olduğunu, hâlihazırdaki durumun sebebini ise, bugün Avrupa'nın ne tam anlamıyla beyaz ne de tam anlamıyla Hıristiyan olması olduğuna bağlayabiliriz. Avrupa'nın bu gerçeğini, Batı Avrupalı aydın ve akademisyenler de kabul etmektedir. Açıktır ki, günümüz Avrupa'sı Türkiye'den İzlanda'ya bir kültürler, medeniyetler, dinler, diller ve uluslar manzumesidir. Avrupa Konseyi ve Avrupa Birliği; etnik, dinsel ve dilsel hoşgörü, ırkçılık ve yabancı

düşmanlığıyla savaş konularında bir dizi insan hakları düzenlemesi yapmalıdır. Farklılıkların kabul edildiği, insanlar arasındaki ortak değerlerin belirlenmesindeki ölçünün saygı olduğu yeni bir anlayış yerleştirilmelidir. Bu yeni kimliğiyle yeni bir Avrupa'ya doğru gidilirken değişen bu durum, Avrupa'nın, yeni medeniyet gerçekliğinin değerleriyle şekillendiğine işaret etmektedir.

Avrupa'da bazı çevrelerde Müslümanlara karşı yabancı düşmanlığına rastlanmasına karşın, İslam dinine yönelik anlayışın ve temel insan haklarına saygının ifadesi olarak, tüm büyük Avrupa şehirlerinde camilerin ve birtakım İslami merkezler ile kurumların inşa edildiğini görüyoruz. Bugün Avrupa'da yaşayan Müslümanlar, her nerede yaşıyor olurlarsa olsunlar, kendi dinî pratiklerine bağlılıklarını gösteren faaliyetlerini arttırmış bulunuyorlar. İslami değerlere karşı dinler arası saygının yaşandığı yerlere örnek olarak Avusturya, İngiltere, Almanya, İsviçre ve Belçika'yı gösterebiliriz.

Hıristiyan inancının mensuplarıyla karşılıklı ilişki ve dinler arası diyalog çerçevesinde bir uyum ve entegrasyon söz konusu olduğunda, İslam'ı kucaklayan Avrupa vatandaşları ile Güneydoğu Avrupa -özellikle Balkan- Müslümanları, herhangi bir asimilasyon temayülüne karşı daha yüksek seviyede bir iş birliğinde ısrar etmelidir. Bilhassa Güneydoğu Avrupalı Müslümanlar (Müslüman Arnavutlar, Boşnaklar, Türkler ve diğerleri), güçlü bir hareketin ve diğerlerinin farklılıklarına saygı çerçevesinde kökleri İslam'da olan entegre olmuş bir Avro-İslam'ın teşvikçisi olmalıdırlar. Elbette, Avrupalı Müslümanların İslami kültürü, bu inancın mensupları açısından önemli bir role sahip olarak, yüce Kur'an'da da desteğini bulabileceği Avro-İslami bir kimliğin nitelikleri üzerinde belirleyici olacaktır.

Bu meyanda, İslam ile yaşamının ve onu anlamının kurallarının 1990 Kahire İnsan

Hakları Bildirgesi'nde zikredildiğini vurgulamak yerinde olacaktır. Bununla ilgili olarak, bildirmede yer alan birinci maddenin ikinci bendini alıntılar istiyoruz: "... bağlılık (adalet) ve güzel işler yapma dışında hiç kimsenin bir diğerine üstünlüğü yoktur."

Söz konusu olan günümüz Avrupa'sında Müslümanların karşılaştığı zorluklar olduğunda, bunların nedenleri Berlin Duvarı'nın yıkılmasından (1989) sonraki siyasi gelişmelerde aranmalıdır. Avrupa'da yaşanan toplumsal, ekonomik, siyasal ve güvenlikle ilgili değişimler, "Yeni Dünya Düzeni"nin kurallarını etkilemiştir.

Günümüzde etki ve rekabetin yeni kuralları, insanlar arasında zorla yerleştirilmeye devam ediliyor. Ancak şimdilerde, ulusal güvenlik veya devlet güvenliğinin artık rekabet yahut silah alternatifleriyle anılmadığı durumlarda (dinî ve ulusal kimliğine bakılmaksızın) aydın seçkinler, barışçıl bir dengenin değişmez kurallarını daha cesurca teşvik etmektedir. Hiç şüphe yok ki, barışçıl kültür projelerinde ilerleme, dinler arası nefretle veya dine dayandırılan sınırlar konularak sağlanamaz. Mevcut gerçekler gösteriyor ki, dünyayı bloklaşmaya götüren Soğuk Savaş döneminde (1946-1989) Avrupa, dehşet verici insan karşıtı güce sahip silahlar ve kitle imha silahları ile doldu. Avrupa'da ve tüm dünyada nükleer silahlanma döneminden kalan atıklar, insan hayatı için tehlike arz etmektedir. 11 Eylül 2001'den bu yana uluslararası terörizmle mücadele noktasında Batı'da gerçekleştirilen diplomatik faaliyetler ise, Soğuk Savaş'ın ruhunun yeniden yaşanmaya başlandığı yönünde bir endişeye neden olmaktadır.



Bu çerçevede, önde gelen devletlerin seçkinleri, entegrasyonu sağlayan etmenlerin Birleşik Avrupa deneyimine hizmet edecek Arap devletleri ve genel olarak diğer Müslüman devletlerle barışçıl bir AB projesinin başlangıç noktası teşkil ettiğini anlamadığı yahut da Batı Avrupa devletleri arasında 1950'de imzalanan Kömür ve Çelik Anlaşması'nda olduğu gibi Arap ülkeleri arasında bir ekonomik entegrasyon planı için teşebbüste bulunmayı teşvik etmediği takdirde, barış noktasında bir dengesizlik ve hatta, bölgesel ilişkilerin istikrarı açısından bir sorun oluşabilir.

Birçok araştırma, son 15 yılda pek çok Arap ülkesinden daha iyi bir yaşam umuduyla Batı Avrupa'ya gerçekleşen kontrolsüz göçün muhtelif toplumsal krizleri de beraberinde taşıdığını göstermektedir. Ancak bu insanların çoğu, günün birinde anavatanlarına dönebilmenin umudunu taşımaya da devam etmektedir. Türk ve Arap diplomatik çevreleriyle birlikte ABD ve AB'nin, Arap halkları ve diğer Müslüman halklar arasında entegrasyonu sağlayacak ekonomi projesi ve "Müslüman devletlerin ekonomik birliği"nin oluşturulması için çalışması, insanlığın yararına olacaktır. Topluluğun kurulmasıyla birlikte Müslüman devletlerin halkları da, entegrasyonu sağlayan Avrupa Birliği projesinde olduğu gibi, kendi ortak ekonomik, toplumsal ve güvenlikle ilgili çıkarlarını gözetebileceklerdir. Avrupa halklarının kendi aralarında ve diğerleriyle karşılıklı bağlılığını sağlamak amacıyla somut ekonomik ve siyasal projelerin desteğindeki gönüllü entegrasyonlar ile, insanları ve medeniyetleri bir araya getiren değerlerin teşviki, silah rekabetinin kontrol altına alınması, kişilerin, organizasyonların, akademik çevrelerin vb. cesaretlendirilmesi sağlanabilir.

Hızla geçen zaman ve çağdaş toplumun baş döndüren gelişimi karşısında, Avrupa'daki Müslümanların geleneksel nostaljik kavramlara tutunduğu

yanılsaması ortaya çıkabilir. Müslümanların geçmişte karşı karşıya kaldıkları şartlar "Taş yerinde ağırır" ilkesince değerlendirilebiliyordu, ancak şimdilerde ulusal, bölgesel ve uluslararası düzeydeki insanlar arası ilişkiler, karşılıklı bağımlılık prensibince belirlenmektedir. Bununla alakalı olarak, Kahire İnsan Hakları Bildirgesi'nin 12. maddesinin bir kısmını alıntılalım: "Her insan, kendi bulunduğu yerde veya devlette, kendisi için uygun yaşam yerini özgürce seçme hakkına sahiptir." Eğer insanlar, devletler, komşular arasındaki ekonomik, siyasal, toplumsal, kültürel ilişkilerin oluşmasında karşılıklı alaka kavramını göz önünde tutacak olursak, entegrasyon projelerinin, dinî ve ulusal asimilasyonun gölgesinde değil, karşılıklı çıkarlara dayalı iş birliği ihtiyacına göre şekillenmesinin zorunlu olduğunu görürüz. İşte o zaman, Cenab-ı Kadir-i Mutlak'ın bizleri yaratmış olduğu üzere, karşılıklı çıkarlarımızı ve kişisel değerlerimizi farklı dinden ve uluslardan insanlar olarak yeniden ve beraberce tesis edebiliriz.

Entegrasyonu sağlayan değerler hususunda (din tercihi ister İslam ister Hıristiyanlık olsun), uluslararası ilişkiler üzerinde nüfuz sahibi olan devletler, günümüzde büyük ihtiyaç duyulan hukukun ve insan haklarının korunmasıyla ilgili normlar ve anlaşmalara uymalıdır. Demokrasinin akademik-egitsel, siyasal, ekonomik ve diğer alanlarda rekabet değerlerine uyan, liberal değerlerini geliştiren tüm normların hedefi -kimseye zarar vermediği sürece dinî tercihi veya kişisel tutumuna bakılmaksızın-, doğrudan her bir bireyin bireysel haklarını savunan değerleri teşvik etmek olmalıdır. AB vatandaşlarına, AB topraklarında tanınan serbest dolaşım hakkı, sosyal haklar, işçi hakları, aktif/pasif seçim hakkı, yerleşmiş olduğu yerlerde vatandaşlık haklarına sahiplik hakları gibi kişisel hak ve özgürlükler, Maastricht (1991) ve Amsterdam (1997) anlaşmalarında bulunan önemli değerlerdir. Bu temel değerler, bu ülkelerde yaşayan Müslümanları da kapsayacak şekilde genişletilmelidir. AB ülkelerinde yaşayan Müslümanlar da bu temel

değerlerden faydalanmalı ve kendilerini bu değerlerle ifade edebilmelidir.

Güneydoğu Avrupa Müslümanları için dinsel çok renkliliğin eksiklik değil bulunmaz bir hazine olduğu gerçeğinin farkında olmalıyız. Biliyoruz ki, farklı dinlere mensup insanlar, asırlar boyu aralarında en ufak bir çatışma olmaksızın yaşamışlardır. Arnavut toplumunda tarih boyunca aralarında herhangi bir sürtüşme veya anlaşmazlık olmadan yaşayan Müslümanlar, Katolikler ve Ortodokslar arasında bu çok renkliliğin pek çok örneğini görebiliriz. Dinler arası anlayış noktasında Arnavut toplumu, diğer Avrupa halklarına örneklik teşkil edecek bir deneyime sahiptir. Siyasi ve diğer birtakım amaçlar uğruna dinî duyguların manipulasyonu ve inanan insanların değerlerinin kullanılması gerçekten kötü bir iştir. Kuşkusuz, Balkan yarımadasındaki Müslüman Arnavutlar ile diğer Müslümanlar, Avro-Atlantik entegrasyonunun değerlerini benimsemiştir. Böylece, bir taraftan Avrupa standartlarını ve rekabete uygun bir biçimde ortak Avrupalı değerleri kullanarak inşa edilmiş medeniyet vasıtasıyla bakış açılarını geliştirecek, bir taraftan da dinî/İslami kimliklerini koruyup üretmeye devam edeceklerdir.

Sonuç

Avrupa'daki Müslümanların -sapkın ya da geleneksel bir İslam üretmeksizin- İslami ilkelerin ışığında şekillenecek olan Avro-kültürü, Avrupa'daki tüm Müslümanların ortak bir dinî kültür geliştirmelerine olanak sağlayacaktır. Hatta böylece, yeni gelen Müslümanlar açısından, bir zamanlar farklı ulusal aidiyetleri olan Müslümanlar için ortak değer oluşturmuş kültürel ve tarihsel değerlerin teşviki de mümkün olacaktır. Bu Müslüman Avrokültüründe -sonradan İslam'ı seçen Avrupalılar dâhil- Avrupalı Müslüman aydınların önemli bir rolü olacaktır. Neticede, yeni Avrupa'da gerçek hayat şartları altında, bir çeşit Avrupa

kültürel ve dinsel çok kültürlülüğü meydana gelmiş olacaktır. Ancak -hem Hıristiyan hem Müslüman tarafların duyarlı davranmasını gerektiren oldukça hassas bir konu olmakla birlikte- Hıristiyanlık ve Doğu İslam'ı arasında sivil çatışmalara sebebiyet verecek hoşgörüsüz hareketler teşvik edilmemelidir. Bugün Avrupa'da, sadece Müslümanlar değil tüm insanların karşılaştığı en büyük zorluklardan biri olan bir arada yaşamının değişmez temellerini atabilmede anlamlı bir dinler arası hoşgörü ortamı için gerekli şartların oluşturulması elzemdir.

Bilge kişilerin mesajları, (dinsel, ulusal, dilsel ve ırksal) farklılıkları doğru anlamada rehber olmalı, bir insanın kâmil bir insan olabilmesi için Tanrı'ya tam anlamıyla boyun eğmesi gerektiği bilinci ve farkındalığı da geliştirilmelidir. Böylesine bir bilinç, Avrupa'daki Müslümanların çoğunda uyandığında, artık İslam adına konuşan polemik meraklılarının alanı gittikçe daralacaktır.

Kaynakça

- McCormick, John. "The European Union", Politics and Policies. Indiana Üniversitesi ve Purdue Üniver sitesi: Indianapolis, 1996.
- Izetbegovic, Alija. İslamska deklaracija. Saraybosna, 1990.
- Ray, J.L. Democracy and International Conflict. Kuzey Carolina, 1995.
- Bulaç, Ali. "Koncepte dhe sisteme bashkëkohore" Logos-A. Shkup, 2005.
- Bashkurti, Lisen. "Identiteti, imazhi, diplomacia". Tiran, 2004.
- Ramadan, Tarik. Biti evropski Musliman. Saraybosna, 2002.
- Maliqi, Nazmi. Toleranca politike në funksion të paqës, faqe. 199. Fondacioni Friedrich Ebert: Shkup, 2003.
- Vukadinoviç, Radovan. Marrëdhëniet ndërkombëtare politike. Kolegji universitar "Victory": Priştina, 2006.
- Liphard, Arlen. Demokratija vo pluralnitate op{testva, 14, PNID "STEP". Skopje, 1994.
- Brzhezinski, Z. Jashtë kontrollit: Trazira që përfshiu botën në prag të shek. XXI. Tiran: Elena Gjika, 1995.
- Kullashi, Muhamedin. Përplasja e identiteteve. Dukagjini: Pejë, 2003.
- Cehulic, L. NATO i novi medjunarodni odnosi, Politicka kultura. Zagreb, 2004.
- Grizold, A. Medjunarodna sigurnost: Teorijsko-institucionalni okvir. Zagreb, 1998

ÇAMERIA GÜNLERİ YAKLAŞIYOR 27 Haziran Çameria Soykırım Günü

Arnavutların Yunanistan'daki Ulusal ve Mülki Talepleri (III)

Savaş Hali

Çameryalıların, Yunan hükümetine karşı etkin olarak meydan okuma kabiliyetlerini doğrudan etkileyen önemli bir faktör, Yunanistan ve Arnavutluk arasında bir savaş halinin teknik olarak hala mevcuttur. Yunanistan'ın İtalyan birlikler tarafından Arnavutluk üzerinden işgal edildiği 1940 yılında kabul edilen sözkonusu yasa 1987 yılında Yunan hükümeti tarafından kaldırılmış ve Yunan parlamentosu tarafından hiçbir zaman onaylanmamıştır. Arnavut yetkililer, yasanın, Arnavutların, İkinci Dünya Savaşı öncesinde Yunanistan'da sahip oldukları mülkleri talep etmelerini engellediğini savunmaktadırlar. Ancak, Yunanlı yetkililer, 1987 yılında uluslararası yasa uyarınca otomatik olarak ortadan kalktığı için, savaş halinin hala mevcut olduğunun söylenemeyeceği karşılığını vermektedirler.



Arnavutluk Devlet Başkanı Rexhep Meidani, Yunanistan'a yasayı iptal etmesi çağrısında bulunmuştur. "Meidani, Yunan Savunma Bakanı Akis Tsohatopoulos'un Temmuz 2000'de Tiran'a yaptığı ziyaret sırasında, "Savaş halinin hala geçerli olması kabul edilemez. Bu durum, iki ülke arasındaki yatırımları, mübadeleleri ve entegrasyon sürecini engellemektedir"

demıştır. İki ay sonra, devlet başkanı sorunu uluslararası bir resmi görüşmede bir kez daha gündeme getirmiştir. Meidani, Eylül 2000'de Birleşmiş Milletler Genel Asamblesinin Milenyum Zirvesinde yaptığı konuşmada, Arnavutluk ile hukuki bir savaş durumu sürdürmesi nedeniyle Yunanistan'ı üstü kapalı olarak eleştirmiştir. Meidani, "Kendimize sormalıyız, Birleşmiş Milletler üyeleri, diğer üyelerle yasa ile bir savaş ilanını sürdürürken, kabul edilebilir bir iyi yönetim tanımına ulaşmamız mümkün müdür? Kesinlikle hayır" demıştır. Arnavut yetkililer, resmi ve hukuki olarak kapatılmasını istemektedirler. Bu meselenin, Yunanistan'ın Avrupa Birliği'ne üyeliği sırasında neden çözüme kavuşturulmadığını sormaktadırlar. Bu mesele, Arnavut-Yunan ilişkilerinin çıkarları doğrultusunda netleştirilmesi gereken bir husustur.

Sonuç

Müslüman Çameryalıların 1912-1945 döneminde Yunanistan'dan çıkarılmaları sadece, Balkan Savaşları zamanından 1949 yılındaki Yunan İç Savaşının sonuna kadar geçen dönemde güney Balkanların özelliğini oluşturan şiddetli etnik unsurlar arası düşmanlığın bir devamı olarak görülebilir. Bu dönem, kendilerini etnik sınırlarının yanlış tarafında bulacak kadar şansız bu azınlıklara karşı eski hesapların halledilmesine tanık olmuştur. Çameryalılar olayına gelince, özel durumları, daha çok Yunanistan'ın kuzey sınırı ile ilgili genel tarihsel algılamasının bir sonucudur. Yunanistan, hiçbir zaman, Küçük Asyalı Yunanlıların 1922 yılında yerleşmeleri öncesinde pek az Yunanlının yaşamış olduğu sabit kuzey sınırı ile ilgili bir konseptte gerçekten sahip olmamıştır. Yunan İç Savaşı'ndan sonra, bölgede "sadık" Yunan unsurunu güçlendirmek ve Yunan olmayan yerel yerleşimcilerin faaliyetleri konusunda Atina'yı bilgilendirmek için Atina'nın Piraeus limanı mıntıkası gibi bölgelerden gelen sağcı Yunanlılar, Çameryalı ve Slav azınlık bölgelerindeki kasaba ve köylere yerleştirilmişlerdir. Yunanistan'ın, Megali

İdea (Büyük İdeal) olarak bilinen ve 19. yüzyıl ulusal programında vücut bulan kuzeye doğru yayılma fikri, Yunan Kilise'si tarafından ya da Yunan kurumları bünyesindeki milliyetçi unsurlar tarafından hiçbir zaman terk edilmemiştir. Savaş hali yasası ile birleşen bu durum, Arnavutluk'un Yunanistan'ı hala bir güvenlik tehdidi olarak görmesine neden olmaktadır.

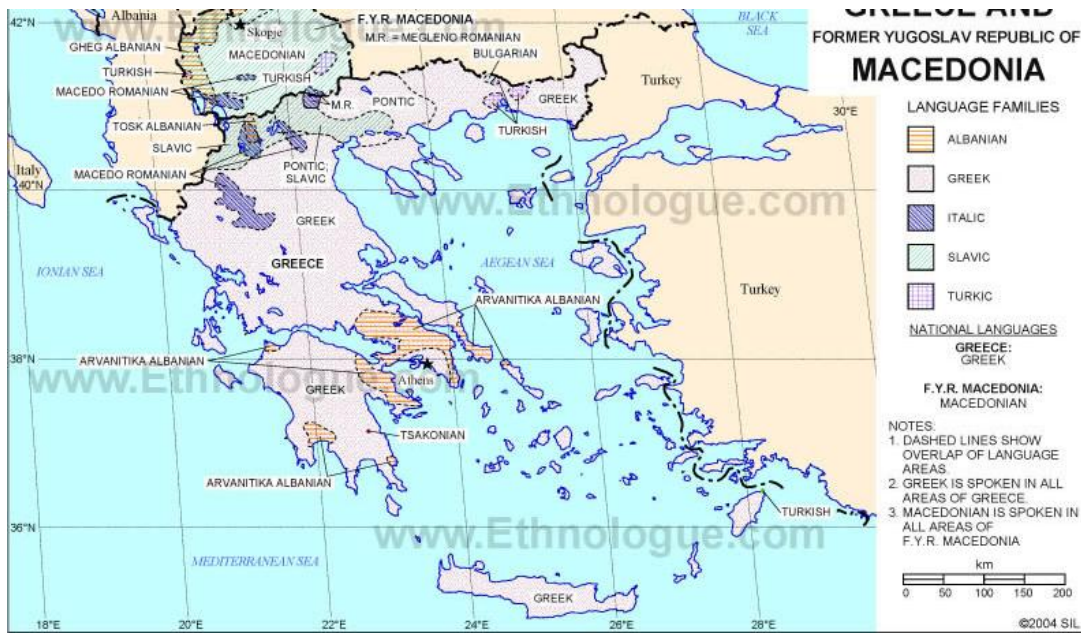
Gerçekten de, bir "Etnik Arnavutluk" yaratmak amacıyla kendilerini güneydoğu Avrupa'daki sınırları değiştirmeye adanmış militan etnik Arnavut gruplar bulunmaktadır. Başkaları, Daha Büyük bir Kosova" görmeyi arzulamaktadırlar. Ancak bu gruplar, Balkanların tamamında diasporanın kanadı arasında da yine küçük bir destek zeminine sahip olan Arnavut nüfusun çok küçük bir oranının temsil etmektedir. Arnavutluk'taki Çameryalı nüfusu, Atina'da inanıldığından çok daha az radikaldir. Mali olarak nispeten başarı kazanmış aileler, genel Çamerya meselesi konusunda çok daha filozofik olma eğilimindedirler. Threspotya'da toprak hakları olduklarına inanlar, Arnavutluk Avrupa Birliği'ne tam üye oluncaya kadar beklemeye hazırdırlar, çünkü o vakit, "otomatik olarak" Yunanistan'a serbestçe geçebileceklerine ve ya eski vatanlarını yeniden işgal edeceklerine veya normal hukuki yollarla Yunan yetkililerden tazminat müzakeresi yapabileceklerine inanmaktadırlar. Öte yandan, daha fakir Çameryalılar, daha öfkeli ve daha az sabırlı bir eğilim sergilemektedirler.

Bunların Çam Derneği'ne katılmaları ve sokaklarda gösteri yapmaları daha olasıdır. Bu insanlar yine de şiddeti reddetmekte, bunun yerine "Avrupa kurumlarının" onlara adalet sağlayacak gücü olduğuna inanmaktadırlar. Tiranlı bir eylemci, "Biz ne intifada istiyoruz ne de intifadaya

ihtiyaç duyuyoruz," demiştir. "Hepimiz Avrupalıyız ve Avrupa'da davamızın temsil edileceği uluslar arası mahkemeler gibi kurumlar mevcuttur."



Arnavut hükümeti resmi olarak Çam meselesini ele almaktan uzak durduysa da, Devlet Başkanı Meidani ve Sabri Godo gibi şahsiyetler çeşitli vesilelerle konuyu açıkça gündeme getirmişlerdir. Şu anda, bazı Arnavut parlamenterler, Yunanistan'a karşı hukuki bir dava açılması konusunu görüşmek amacıyla Çam halkı mensuplarıyla bir araya gelmektedirler. Bu, Yunan makamlarının meselenin uluslararası mahkemelere taşınmasından önce Çam halkı ile maddi bir tazminat konusunda anlaşmaya varmasıyla önlenebilecek bir şeydir. Neticede Yunanistan'a karşı bir hukuk davası açıldığı takdirde, bu Yunan hazinesi için son derece pahalıya mal olabilir, zira Çam halkının yanısıra İkinci Dünya Savaşı sonrasında mülklerini kaybetmiş olan diğer halkların iddialarına da yol açacaktır. Bunlar arasında, Yunan İç Savaşında kaybeden taraf olan sol kanat güçleri arasında önemli ölçüde temsil edilen Yunan solunun taraftarları ve Slav azınlığın mensupları yer almaktadır. Çamlar gibi pek çok Slav da 1949 yılında Yugoslavya'ya ya da Avustralya'ya gitmek üzere Yunanistan'dan ayrılmaya zorlanmışlardır. Bir bölümü hatta Arnavutluk'ta siyasi sürgüne gitmişlerdir.



Çam meselesi, pek çok açıdan, Balkanlardaki Arnavutlarla ilgili çok sayıda çözümlenmemiş sorunların arasında en kolay çözülenidir. Mesele hassas bir şekilde ele alındığı takdirde hem Arnavutların hem de Yunanlıların yararına olacaktır. Çamların kendilerinin yeniden Yunanistan'a yerleşmelerine asla izin verilmeyeceğini düşündükleri göz önünde tutulursa, çabalarını maddi tazminat elde etme konusunda yoğunlaştırmaktadırlar. Ancak, ailelerin eski mülklerine geri dönmeleri mümkün olsa, Threspotia bölgesinin ekonomisi önemli ölçüde iyileşecektir. Son otuz yıl içerisinde, halkın köylerden daha büyük kasabaları ve şehirlere göç etmesi nedeniyle Yunanistan'ın kuzey doğusundaki nüfus ciddi oranda azalmıştır. Bir zamanlar yoğun biçimde hayvanların otlatıldığı yamaçlardaki otlaklar, Osmanlılar zamanında olduğu gibi sık ormanlık alanlara dönmüşlerdir. Bu topraklarda koyun sürülerini otlatmaya çok istekli olan, bu şekilde Yunanistan'daki yoğurt sanayiinin çok ihtiyaç duyduğu ham maddeyi sağlayacak olanlar muhtemelen yalnızca Arnavutlardır. Yunan hükümeti daha önce mülk ve varlıkların tazminatına ilişkin meseleler görüşmeye hazır olduğunu bir şekilde ifade etmiş olsa da, Çam halkına, "tarihsel" olduğundan söz edilen Yunan vatandaşı olma hakkını kesinlikle tanımamaktadır. Bununla

beraber, çok sayıda Çam Yunan vatandaşlığını her şeyden çok arzu etmektedirler. Bu onları Tiran'daki aşağılayıcı vize alma işleminden ve Arnavutluk'taki ekonomik sıkıntılardan kurtaracaktır.

İhtiyaç duyulan şey, bu konuda ve diğer azınlık meselelerinde Avrupa standartlarının Yunan hukukuna dahil edilmesi ve tam anlamıyla uygulanmasıdır. Yunan makamlarının Çam meselesi diye bir şey olmadığını açıklamalarına rağmen, "meselenin" kendisi, Balkanlardaki azınlık meselelerinin Avrupa Birliği içerisindeki en temel azınlık politikalarına dahi uyulması amacıyla ne kadar yol kat etmesi gerektiğine ilişkin oldukça hassas bir kanıttır. Bu konu, Yunanistan'ın dıştaki AB saygınlığı görüntüsüne rağmen, bir "ulusun" dil ve kültür gibi etnik kökenin ana belirleyicileri olan özelliklerden ziyade dini birlik ile ulus sayıldığı Osmanlı zamanlarındaki zihinsel şablonlara halen köklü bir biçimde takılı kalan ve büyük ölçüde Balkanlı bir ülke olmayı sürdüren Yunanistan üzerinde kötü yansımaları neden olmaktadır.

<http://www.turk-ar.org/>

**Në katedrën e Sulejmanies
Vëllait dhe mësuesit Fatin (2)**

Mehmet Akif Ersoj



Që nuk di se ç'është do të thotë errësirë;
Ajo çerdhe qiellore nuk u fëlliç, as për t'u
fëlliçur s'ka!
Ai që e ka lartësuar atë, përjetësisht e ka
lartësuar!
Dhe sikur fëlliçësia botët si tufan t'i
përmbytë, t'i pushtojë,
Kjo, shtrati i paqtë i majës që noton në
qiej,
Do t'i sodisë nga përballë ato plehra
përhapur gjithandej...
Dhe sikur zemra nga nëntoka tërmete të të
shpërthejë,
Ç'gjettë mbi tokë, t'i përmbysë, t'i copëtojë;
Gënjeshtër të vërtetën me një goditje
shkatërruese ta mbarojë,
Fjalës së bukur, "përçartje" t'i thonë siç e
kuptojnë sot,
Sikur të mos mbetet, sidomos, ndjenja, as
përmbys,
As burrëri ndër zemra, as në burrëri jetë,
Prapë në madhësinë e katedrës së saj
Sulejmania
Do të mbetet si e vetmja strehë e së
vërtetës në botë!
Vjen një ditë e shemben tempujt,
medresetë,
Vendet më të pastra, këmbët më të fëlliçta
i venë nën këmbë;
Njerëzimi ateizmin një fe të re e njeh

Emri i së vërtetës fshihet nga kujtesa
njerëzore;
Kuptimi i groposet në humbëtitë të historisë...
Megjithëkëtë,
Nga kjo shtëpi e Zotit qoftë dhe një gur nuk
bjë;
Ai, për të cilin janë të huaja vlerat njerëzore,
Kurrë nuk mund të hyjë në gjoksin e kësaj
vatre intime;
Dhe në thirrjen e Zotit këto katër minare
Ia mbresojnë zemrës Atë me gjuhë zemre;
Dhe s'groposet në të shkuarën kjo fytyrë
madhështore,
S'është kufomë që të hidhet në atë varrezën
njerëzore!

E tani, lexues i dashur, pakëz kohë po të kesh,
Ndiq më pas se i kënaqur do të mbetesh;
T'i hymë në gji dhe sikur të lodhur të biem
përdhe
Monumentit dritë mbi dritë që e kemi atje.
Do ta shohësh, nën hijen e përjetshme të atij
intimiteti,
Shpirtin e artit në formë reje shëtitëse.
Mos thuaj "e kam parë"! Eja ta shohim dhe
bashkë;
Prej ku t'ia nisim? Eja, nga porta e shatërvanit
të hyjmë!

Një qemer artistik, Fjala e Njësisë
radhitur mbi të
Dhe një ajet, mbështetje nga Zoti për
përdiskutueshmërinë
E urdhrit për namaz sipas kohës së vet!
Sapo ta shohë njeriu përbërjen e portës,
Më së pari nga të dy anët i shfaqen si
udhërrëfyes
Dy shtylla të lira, dy orientues simetrikë.
Pastaj syri ngrihet kah gjysmëkubetë

Mbështetur mbi qemer njëra më të djathtë e
tjetra, më të majtë.
Sapo shikimi dritësor, pasi t'i ketë përkëdhelur
Ato gjokse të dëshpëruara të pajisura me
stalaktite,
Të hidhet para, vijnë pjesërisht të hapura dy
kanate,

"Allah'ım! Ümmetin suskunluğunu sana şikâyet ediyorum!"

Ben ki kocamış bir yaşlıyım. Kurumuş iki elim, ne kalem tutuyor ne de silah! Sesimle yeri inletecek güçte bir hatip de değilim!

Ben ki saçları ağarmış, ömrümün son demlerinde, türlü hastalıkların yıktığı ve üzerinde zamanın belâlarının estiği biriyim!

Tek isteğimi, benim gibi Müslümanların zaaf ve acizden müteessir olanların yazmasıdır! Siz ey Müslümanlar! Suskun ve aciz, helak olmuş ölümler!

Hâlâ kalpleriniz sızlamıyor mu, başımıza gelen bu acı felâketler karşısında? Bir halk yok mu? Hiç kimse yok mu, Allah için ve ümmetin namusu için kızacak?

Şerefli direnişçilerken, bizleri katil teröristler olarak ilan edenlere karşı duracak! Bu ümmet utanmaz mı, şerefi çiğnenirken?

Siyonist katilleri ve uluslararası işbirlikçilerini görmezden gelirken!

Omuzlarımıza el verecek ve gözyaşlarımızı silecek bir bakış! Bu ümmetin kurumları, sivil güçleri, partileri, teşkilâtları ve bariz şahsiyetleri, Allah için kızmaz mı? Tümü birden sokaklara dökülüp, bizim için dua etmeye; "Ey Rabbimiz! Gücümüzü topla, zaafımızı gider ve mü'min kullarına yardım et!" diye çağıramaz mı? Buna da mı gücünüz yetmiyor?

Yakında bizim büyük ölümlerimizi duyacaksınız, o zaman alınlarımızda şu yazılacak;

"BİZLER İLERİ ATILDIK ve KAZANDIK"

e bizimle birlikte çocuklarımız, kadınlarımız, yaşlılarımız ve gençlerimiz ölecek! Onları, bu susup ve bön ümmete yakut yapacağız!

Bizden, teslim olmayı ve baysa bayrak dikmemizi beklemeyin! Çünkü biz, bunu yapsak da öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşçı ömürünüzü ölelim! Dilerseniz bizimle olan, ilinizden geldiğince acümüzü sizden her biri boynuna taksın!

Dilerseniz bize acıyarak ölümlümüzü isteyin! Temennimiz, Allah'ın, emaneti savsaklayan herkesten kisas almasıdır! Umarız bizim aleyhimize olmazsınız! Allah aşkına, bari leyhimize olmayın!

Ey ümmetin liderleri, ey ümmetin kalpleri!

"Allah'ım! Sana şikâyetle bulunuyorum... Sana şikâyetle bulunuyorum... Gücümün azlığını, imkânının yetersizliğini ve insanlara karşı zaafımı Sana şikâyet ediyorum.

Sen mustazafaların Rabbisin... Sen bizim Rabbimizsin... Bizzi kime bırakıyorsun? Bize cehennem olacak uzaklara mı? Veya düşmana mı?

Allah'ım! Akınlan kentine, dokunulan ırzlar, çiğnenen hürmetler, yetim bırakılan çocuklar, oğlunu yitirmiş anneler, dul kalmış kadınlar, yakılmış evler ve ifsad edilmiş şehirler aşkına Sana şikâyetle bulunuyorum.

Sana şikâyetle bulunuyorum! Gücümüz dağıldı... Birliğimiz bozuldu... Yollarımız ayrıldı... Halkımızın zaafını ve ümmetimin bize yardım edip, düşmanı yenmedeki acizini Sana şikâyet ediyorum."

Şeyh Ahmet Yasin'in Vasiyeti

"Allah'ım! Ümmetin suskunluğunu sana şikâyet ediyorum!"

Ben ki kocamış bir yaşlıyım. Kurumuş iki elim, ne kalem tutuyor ne de silah! Sesimle yeri inletecek güçte bir hatip de değilim!

Ben ki saçları ağarmış, ömrümün son demlerinde, türlü hastalıkların yıktığı ve üzerinde zamanın belâlarının estiği biriyim!

Tek isteğim, benim gibi Müslümanların zaaf ve acizden müteessir olanların yazmasıdır! Siz ey Müslümanlar! Suskun ve aciz, helak olmuş ölümler!

Hâlâ kalpleriniz sızlamıyor mu, başımıza gelen bu acı felâketler karşısında? Bir halk yok mu? Hiç kimse

yok mu, Allah için ve ümmetin namusu için kızacak?

Şerefli direnişçilerken, bizleri katil teröristler olarak ilan edenlere karşı duracak! Bu ümmet utanmaz mı, şerefi çiğnenirken?

Siyonist katilleri ve uluslararası işbirlikçilerini görmezden gelirken!

Omuzlarımıza el verecek ve gözyaşlarımızı silecek bir bakış! Bu ümmetin kurumları, sivil güçleri, partileri, teşkilâtları ve bariz şahsiyetleri, Allah için kızmaz mı? Tümü birden sokaklara dökülüp, bizim için dua etmeye; "Ey Rabbimiz! Gücümüzü topla, zaafımızı gider ve mü'min kullarına yardım et!" diye çağıramaz mı? Buna da mı gücünüz yetmiyor?

Yakında bizim büyük ölümlerimizi duyacaksınız, o zaman alınlarımızda şu yazılacak;

"BİZLER İLERİ ATILDIK ve KAZANDIK"

Ve bizimle birlikte çocuklarımız, kadınlarımız, yaşlılarımız ve gençlerimiz ölecek! Onları, bu suspus ve bön ümmete yakıt yapacağız!

Bizden, teslim olmamızı ve beyaz bayrak dikmemizi beklemeyin! Çünkü biz, bunu yapsak da öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşı onuruyla ölelim! Dilerseniz bizimle olun, elinizden geldiğince, öcümüzü sizden her biri boynuna taksın!

Dilerseniz bize acıyarak ölümümüzü izleyin! Temennimiz, Allah'ın, emaneti savsaklayan herkesten kısas almasıdır! Umarız bizim aleyhimize olmazsınız! Allah aşkına, bari aleyhimize olmayın!

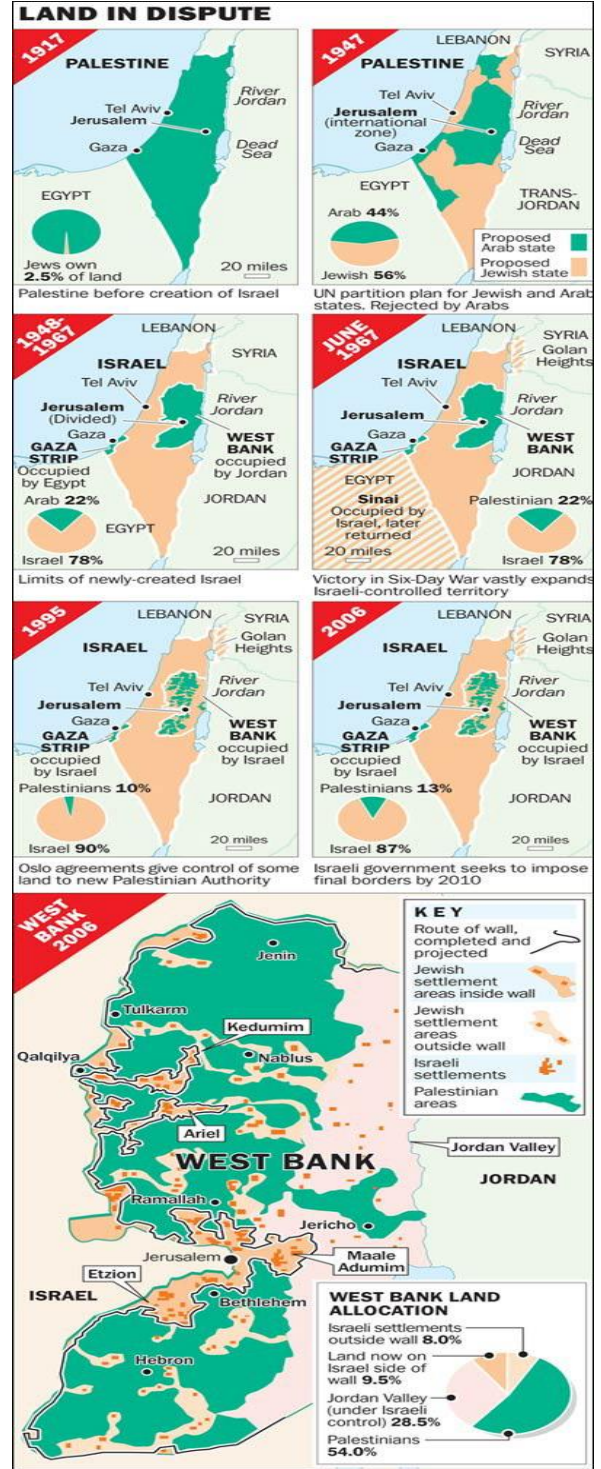
Ey ümmetin liderleri, ey ümmetin halkları!

"Allah'ım! Sana şikâyette bulunuyorum... Sana şikâyette bulunuyorum... Gücümün azlığımı, imkânımın yetersizliğini ve insanlara karşı zaafımı Sana şikâyet ediyorum.

Sen mustazafların Rabbisin... Sen bizim Rabbimizsin... Bizi kime bırakıyorsun? Bize cehennem olacak uzaklara mı? Veya düşmana mı?

Allah'ım! Akıtılan kanlar, dokunulan ırzlar, çiğnenen hürmetler, yetim bırakılan çocuklar, oğlunu yitirmiş anneler, dul kalmış kadınlar, yıkılmış evler ve ifsad edilmiş ekinler aşkına Sana şikâyette bulunuyorum.

Sana şikâyette bulunuyorum! Gücümüz dağıldı... Birliğimiz bozuldu... Yollarımız ayrıldı... Halkımızın zaafını ve ümmetimizin bize yardım edip, düşmanı yenmedeki aczini Sana şikâyet ediyoruz..."



www.muslimanarnavutluk.com

"Müslüman Arnavutluk'un Haftalık Bülteni Muştı" hiçbir ticari gaye gütmeyiz ve sadece elektronik ortamda yayımlanır. Yayımlanan yazıların müellifleri tarafından saklı tutulan hakları dikkate alınmak kaydıyla yazı ve sair materyal iktibas edilebilir.